

се свличаха отъ дветѣ бърда, — не знамъ. Но тѣзи дълбоки калища съмъ запомнилъ добре, защото покъсно изгубихъ еднажъ тукъ галошитѣ си).

А инакъ, когато се видѣхъ навътре въ морето, забравихъ всичко. Защото си спомнихъ, че когато еднажъ плавахъ съ нашия боленъ другаръ Досю въ Варна, нему се схвана ржката. Да, схвана му се ржката, пъкъ бѣхме доста навътре! То се случва при дълго плуване. Учителътъ по гимнастика Обрешковъ казва, че схващането на ржка или кракъ при плаване идѣло отъ еднообразното движение. Тогава азъ поударихъ еднажъ—дважъ схванатата ржка на Досю, но тя не се отпущаше. И се уплашихъ! А Досю легна гърбомъ върху водата и се усмихваше тжжно. Бедничкиятъ, сѣкашъ още тогава предугаждаше, че него и тѣй нѣма да го бжде... Така легнахъ и азъ гърбомъ тогава, па тикнахъ рамото си подъ схванатата ржка на Досю. Слава Богу, най-после тя се отпусна и ние потеглихме назадъ къмъ брѣга. Хмъ, какво не се случва съ човѣка презъ живота му! Но азъ днесъ ще изпратя на Досю отъ тука цѣло писмо.

Когато плавахъ навътре въ залива, видѣхъ по южното бърдо на Бургасъ една обширна градина съ много високи дървета. И щомъ излѣзохъ на брѣга, като чухъ да ме захваляватъ (всички шепнѣха удивени: „Брехъ че плава! варненецъ!“), възгордѣхъ се и заявихъ високо: искамъ да ме заведатъ въ онази градина съ голѣмитѣ дървета! Но тя била на единъ грѣкъ и нѣмало да ни пуснатъ.

— Какво? Нѣма да ни пуснатъ ли? Че да не сме въ Гърция! — викнахъ азъ и поведохъ самъ.